

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon — Grecja) — Motocyklistyki Omospondia Ellados NPID (MOTOE) przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-49/07) ⁽¹⁾

(Artykuły 82 WE i 86 WE — Pojęcie przedsiębiorstwa — Stowarzyszenie o celu niezarobkowym, reprezentujące w Grecji Międzynarodową Federację Motocyklową — Pojęcie działalności gospodarczej — Przyznane na mocy ustawy prawo specjalne do wydania pozytywnej opinii w przedmiocie wniosków o zezwolenie na organizację wyścigów motocyklowych — Równoczesne wykonywanie działalności polegającej na organizacji wyścigów motocyklowych oraz na zawieraniu umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie)

(2008/C 209/13)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Motocyklistyki Omospondia Ellados NPID (MOTOE)

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Dioikitiko Efeteio Athinon – Wykładnia art. 82 i 86 WE – Pojęcie przedsiębiorstwa – Stowarzyszenie samochodowe o celu niezarobkowym (ELPA) reprezentujące w Grecji Międzynarodową Federację Motocyklową i dysponujące wyłącznym prawem do zezwalania na wyścigi motorowe – Stowarzyszenie wykonujące równocześnie działalność gospodarczą w zakresie reklamy, ubezpieczeń, zawierania umów sponsoringu i finansowania nagród

Sentencja

Osoba prawna, której działalność nie polega wyłącznie na uczestniczeniu w podejmowaniu decyzji administracyjnych w przedmiocie zezwolenia na organizację zawodów motocyklowych, lecz również na organizowaniu przez nią takich zawodów i zawieraniu w ich ramach umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie, jest objęta zakresem stosowania art. 82 WE i 86 WE. Przepisy te stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym przyznającym osobie prawnej, która organizuje zawody motocyklowe i zawiera w ich ramach umowy o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie, uprawnienia do wydawania pozytywnych opinii w przedmiocie wniosków o zezwolenia na organizację

takich zawodów, bez poddania tych uprawnień ograniczeniom, wymogom i kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Commune de Mesquer przeciwko Total France SA, Total International Ltd

(Sprawa C-188/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 75/442/EG — Zarządzanie odpadami — Pojęcie odpadu — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Poprzedni posiadacz odpadów — Wytwórca produktu, z którego pochodzą odpady — Węglowodory i oleje ciężkie — Katastrofa na morzu — Konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami — Fundusz IOPC)

(2008/C 209/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation — Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commune de Mesquer

Strona pozwana: Total France SA, Total International Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz. U. L 194, str. 39) zmienionej przez dyrektywę Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, str. 32) oraz rubryki Q4 załącznika I, a także art. 1 lit. b) i c) oraz art. 15 dyrektywy 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 114, str. 9) — Pojęcie odpadu — Włączenie węglowodorów i ciężkiego oleju występującego samodzielnie lub zmieszanego z wodą i piaskiem — Odpowiedzialność producenta lub posiadacza odpadu w sytuacji transportu osobę trzecia

Sentencja

- 1) Substancja, taka jak sporna w postępowaniu przed sądem krajowym, to znaczy olej ciężki sprzedawany jako środek opałowy nie stanowi odpadu w rozumieniu dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., ponieważ jest wykorzystywany lub sprzedawany na gospodarczo korzystnych warunkach oraz może rzeczywiście być używany jako środek opałowy bez konieczności wcześniejszego przetworzenia.
- 2) Olej przypadkowo rozlany do morza w wyniku katastrofy statku, który po przemieszaniu się z wodą i osadem dryfuje wzdłuż wybrzeża państwa członkowskiego, do czasu osadzenia się na nim, stanowi odpad w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, ponieważ nie może on być wykorzystywany lub sprzedany bez wcześniejszego przetworzenia.
- 3) Stosując art. 15 dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, do przypadkowego rozlania oleju do morza powodującego zanieczyszczenie wybrzeży jednego z państw członkowskich:

— sąd krajowy może uznać sprzedawcę tego oleju i czarterującego transportującego go statek za wytwórców tych odpadów w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, a tym samym za „poprzedniego posiadacza” w rozumieniu art. 15 myślnik drugi część pierwsza tej dyrektywy, jeżeli sąd ten, na podstawie okoliczności, które podlegają tylko jego ocenie, dojdzie do przekonania, że ów sprzedawca-czarterujący przyczynił się do niebezpieczeństwa zaistnienia katastrofy statku i do zanieczyszczenia spowodowanego tą katastrofą, w szczególności, jeżeli powstrzymał się on od podjęcia kroków zmierzających do zapobieżenia takiemu zajściu, takich jak na przykład wybór statku.

— jeżeli okaże się, że wydatki związane z unieszkodliwianiem odpadów nie są lub nie mogą być pokryte z tego funduszu z powodu przekroczenia górnej granicy odszkodowania przewidzianego dla takiej katastrofy, a przy zastosowaniu przewidzianych ograniczeń lub wyłączeń odpowiedzialności, prawo krajowe państwa członkowskiego, włączyny do prawa wynikające z konwencji międzynarodowych, uniemożliwia obciążenie tymi wydatkami właściciela statku lub czarterującego ten statek, nawet wówczas, gdy należy ich uznać za „posiadaczy” w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, to odnośne prawo krajowe, w celu zapewnienia prawidłowej transpozycji art. 15 tej dyrektywy, powinno umożliwić obciążenie tymi wydatkami „wytwórcy produktu, z którego pochodzą odpady” rozlane w ten sposób. Niemniej jednak zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, tylko wtedy będzie można obciążyć takiego wytwórcę tymi kosztami, jeżeli poprzez swoje działanie przyczynił się on do niebezpieczeństwa wystąpienia zanieczyszczenia spowodowanego katastrofą statku.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-219/07) (¹)

(Artykuł 30 WE — Rozporządzenie (WE) nr 338/97 — Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory — Zakaz utrzymywania ssaków niektórych gatunków wymienionych w tym rozporządzeniu lub nieobjętych nim — Utrzymywanie dozwolone w innych państwach członkowskich)

(2008/C 209/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State van België (Belgia) — Wykładnia art. 30 WE i rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu (Dz.U. 1996 L 61, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe zawierające listę gatunków, których posiadanie jest dozwolone w danym państwie członkowskim, w wyniku której wykluczona jest możliwość posiadania gatunków wskazanych w załącznikach B, C i D rozporządzenia oraz nieobjętych rozporządzeniem — Posiadanie, na które zezwolono w innym państwie członkowskim, którego ustawodawstwo jest zgodne z rozporządzeniem.

Sentencja

Artykuły 28 WE i 30 WE rozpatrywane odrębnie lub w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którymi zakaz przywozu, utrzymywania i sprzedaży ssaków należących do gatunków innych niż te wyraźnie wymienione w tych przepisach znajduje zastosowanie do gatunków ssaków nieobjętych załącznikiem A do tego rozporządzenia, jeżeli ochrona lub poszanowanie interesów i wymogów wymienionych w pkt 27–29 niniejszego wyroku nie mogą być równie skutecznie zapewnione przy pomocy środków w mniejszym stopniu ograniczających wymianę handlową w Wspólnocie.